

12. 11. 1999

הסיפור על אגב

מפיו של דוד קרון

היתה שנת בצורת קשה בעיקר בנגב. הבריטים הרשו לבדואים עם עדריהם לנדוד צפונה. לי כשומר שדות היתה עבודה רבה כי הבדואים היו פושטים על השדות כמו ארבה. בדרך לכפר מנחם בסבוב ע"י טינה תקע בדואי את אוהלו וליתד של האוהל היה קשור סיח, באחד הימים כאשר הגעתי לשם פנה אלי הבדואי "יא חאווג'ה קנה את הסיח הזה, אין לי במה להאכיל אותו הוא ימות ברעב, הוא מבית טוב. תן לי לירה וחצי וקח אותו.

לירה וחצי באותם ימים היתה הון תועפות. בקשתי אשור מרכז המשק, הסיח יגדל ע"י הסוסה שאני רוכב עליה **דרך אגב**. הבאתי לו את הכסף לקחתי את הסיח שחררתי אותו והסוסה אימצה אותו, שמו נשאר **אגב**. אוכל לא חסר הוא התבגר גדל והיה לסוס. אצל הערבים כשהסוס בן שנה וחצי מתחילים לרכוב עליו, לקחתי אותו לחבר באידנבה שאימן סוסים לרכיבה הוא עלה עליו ואגב העיף אותו בבושת פנים. החלטתי לעשות זאת לבד נגשתי בשקט דברתי אליו שמתי עליו אוכף, בכדי להכביד עליו הכנסתי כמה לבנים לכל שק מהשקיים, עליתי על הארכובה, אגב הסתכל מי רוכב עליו והתחיל לצעוד. בהתחלה בהליכה אחר כך בריצה קלה ולבסוף בדהירה. לא היה קושי לרכוב עליו.

עיני המשקיסטים היתה צרה בו הם רצו שילך לעבוד. "סוס אציל חבל" לא עזר ומוטקה שהיה החצרן קיבל אותו לעבודה הוא היה הסוס של מוטקה. הוא רתם אותו לעגלה ושניהם עבדו יחד הרבה שנים, היו מחלקים כביסה, מביאים את הלחם מהמאפיה למטבח ועוד עבודות שונות. אגב היה סוס טוב מזג ואהוב על כולם.

ועל סוסי הרכיבה

הסוס הראשון שהיה לי כשומר שדות, היה סוס לבן מסורס. הוא נשאר אצלנו כירושה מ"ארגון מנחם" (הקבוצה שישבה לפנינו בחומה ומגדל ועברה לכפר ורבורג) לרכוב על סוס מסורס היה נחשב לפחיתות כבוד. לא אהבתי את הסוס הזה. הסוסה השניה "אצילה" היתה אהבת לבי. סוסה חומה, זנב זרעמה שחורים חכמה ומאד התאמנו זה לזו. היא מתה ממגיפת הסוס האפריקאי. הסוסה האחרונה היתה סוסה שחורה בבעלותו של חסן מוהננה בעל תחנת הדלק במסמיה, אותה השארתי כאשר גויסתי להנחת קווי המים בנגב ערב מלחמת השחרור לקראת עליית 11 הנקודות.

חשוב להזכיר אין דבר הקשור לכפר מנחם בשנים הראשונות בסביבה החדשה, ללא עזרתם ומעורבותם של חסן מוהננה ממסמיה, מוחמד סלמה מתל אל סאפי ואחרונים חביבים משפחתו של איסמעיל אל עזי.